

Окаченъ топузъ носѣше,
 Селата обикаляше,
 Сякакъ народа дерѣше,
 И грѣшни пари берѣше;
 Поповетъ си яздѣше,
 Груби имъ думи думаше:
 „Де гиди старци магарци!“
 А кметоветъ псуваше,
 Псуваше и ги биеше,
 Калпацитъ имъ хвърляше
 На тулуми ги правѣше . . .

Тая пѣсенъ се преписвала отъ ржка на ржка и се разпространила много изъ града. Тя допадала на българското сърдце, та всички почнали да я пѣ- по кжши и по улици, Научилъ се за това грѣцкия владика и пратилъ да хванатъ и доведатъ въ митрополията Славейкова. Затворили го въ единъ кур- никъ. Ето какъ разказва самъ Славейковъ за това.

„Нощта ме свари въ кокошарника. При мрък- ване дойде клисаря дѣдо Колю да ме пита гладенъ ли съмъ. Казахъ му, че съмъ гладенъ. Той ми до- несе малко маслинки и хлѣбецъ, сложи ги мълчиш- ката и си излѣзе. После се върна, донесе ми въ окло- цанъ черепъ вода и една огарка свѣщъ. — „На — каза: вечеряй скоро, дорде не е догоряла угарката“. Като си излазяше, погледна ме, па продума: „да би мирно седяло, не би чудо видяло“ — и си излѣзе.

„Страшно си потеглихъ презъ дългата нощъ въ пустия миризливъ кокошарникъ. Нападнаха ме бълхи и кокошинки — ще ме изядатъ. Цѣла нощъ се дрѣгнахъ и не можахъ да заспя. Всичкия ми ядъ се излѣ върху владиката и неговия секретаръ Ко- стаки, за когото сжщо имаше нѣщо казано въ моя- та пѣсенъ. Той ме бѣ нарекълъ дивакъ, дебелоглавъ